

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Gabriely Bašné, soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce v právní věci

žalobkyně: **M. D. N.**, narozená XX. YY. XXYY
bytem X
zastoupené Mgr. Boženou Rochfalušiovou, advokátkou
se sídlem v Praze 1, Revoluční 764/14, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká lékárnická komora**
se sídlem Rozárčina 1422/9, Praha 4
zastoupené Mgr. Jiřím Švejnhou, advokátem
se sídlem Korunní 2569/108a, 101 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 23. 3. 2021, č. j. 861/ČR/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 23. 3. 2021, č. j. 861/ČR/2021, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Boženy Rochfalušiové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 23. 3. 2021, č. j. 861/ČR/2021, jímž byla žalobkyně uznána vinnou tím, že jako vedoucí lékárník v lékárně Dr. Max LÉKÁRNA, na adrese Hlučinská 1605/49, 747 05 Opava, provozovatele ČESKÁ LÉKÁRNA HOLDING, a. s., IČO: 28511298, se sídlem Nové sady 996/25, Staré Brno, 602 00 Brno, jako poskytovatele zdravotních služeb, připustila výkon povolání lékárníka Mgr. Z K (dále též „zaměstnankyně“) přinejmenším od 1. 6. 2020 do 6. 7. 2020 (dále též „rozhodné období“) v předmětné lékárně, aniž by zaměstnankyně byla členem České lékárnické komory (dále jen „ČLK“), čímž porušila svou povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stanovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stanovské samosprávy; jelikož se tímto jednáním žalobkyně dopustila podle § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékárnické komory disciplinárního deliktu spočívajícího v závažném porušení povinností člena komory uvedených zejména v ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, v platném znění (dále jen „zákon o komorách“), v ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory a v bodě 12) Etického kodexu České lékárnické komory; za což jí bylo uloženo podle § 18 odst. 3 písm. a) zákona o komorách a § 16 odst. 3 písm. a) Organizačního řádu České lékárnické komory disciplinární opatření formou pokuty ve výši 5.000 Kč.

II. Žaloba, repliky žalobkyně

2. Žalobkyně v žalobě zásadně nesouhlasila s právním posouzením věci, jelikož byla přesvědčena, že jí nelze klást za vinu, že z pozice vedoucího lékárníka nezajistila, aby zaměstnankyně lékárny při výkonu práce lékárníka, byť absolventka vysokoškolského studia v oboru farmacie, byla členem ČLK podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o komorách. Akcentovala nedostatek zavinění na její straně. Podle žalobkyně jsou povinnosti vedoucího lékárníka vymezeny pouze v § 79 odst. 5, 6 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“), nikoliv v zákoně o komorách. Ze zmíněného zákonného ustanovení dovodila, že vedoucí lékárník je odpovědný jen za to, že s léčivy v lékárně nakládá farmaceut nebo farmaceutický asistent s odbornými předpoklady podle zvláštních právních předpisů. Zdůraznila, že odborná způsobilost farmaceuta dle zákona o léčivech není vázána na zápis osoby do ČLK. Tudíž žalobkyně postupovala správně, když zajistila, aby s léčivy v lékárně manipulovala odborně způsobilá osoba (zaměstnankyně), nicméně z pozice vedoucího lékárníka (nikoli zaměstnavatele) vůči zaměstnankyni jí nelze vytýkat, že nezákonně připustila, aby zaměstnankyně vykonávala práci, aniž by byla řádně zapsána do ČLK. Ze zákona jí takováto povinnost, tj. povinnost zajistit výkon práce v lékárně osobou řádně zapsanou

jako člena ČLK, nevyplývá. Nad to upozornila, že z titulu své pracovní pozice neměla reálnou možnost zjistit, zdali zaměstnankyně je či není členem ČLK.

3. Žalobkyně taktéž namítala, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Poukázala na to, že žalovaná ve správním řízení vycházela jen z přihlášky zaměstnankyně k zápisu členství do ČLK, její pracovní smlouvy s dodatkem a z dohod o hmotné odpovědnosti. Zásadně však nesouhlasila s tím, že žalovaná neprovedla v řízení dokazování k tvrzení žalobkyně, že zaměstnankyně v době rozhodné v lékárně pracovala toliko na pozici administrativního pracovníka. Přičemž z (neodborné) pozice administrativního pracovníka nebylo zaměstnankyni umožněno vykonávat (odbornou) činnost lékárníka asistenta. Nad to při výkonu práce administrativního pracovníka zaměstnankyni byli vždy v lékárně přítomni žalobkyně, anebo jí pověřený farmaceut (dle § 79 odst. 6 zákona o léčivech). Upozornila i na to, že žalované je známo, že každý lékárník, aby mohl expedovat lék, musí mít kvalifikovaný osobní certifikát a současně přístupové údaje od Státního ústavu pro kontrolu léčiv a připojení k Centrálnímu úložišti elektronických receptů; zaměstnankyně však do doby zápisu do ČLK nedisponovala žádnými přístupy k provedení expedice léků, tudíž nemohla po dobu rozhodnou léky expedovat. Skutečnost, že zaměstnankyně v době rozhodné vykonávala toliko práci administrativního pracovníka, žalobkyně podpořila odkazem na pracovní – právní dokumentaci zaměstnankyně, z níž vyplývá, že zaměstnankyně činnost lékárníka vykonávala až na základě dodatku k pracovní smlouvě ze dne 7. 7. 2020.
4. Žalobkyně zásadně nesouhlasila s tím, že žalovaná v disciplinárním řízení hodnotila veškeré provedené důkazy k tíži žalobkyně, čímž zjevně porušila její procesní práva, mj. právo na spravedlivý proces. Žalovaná k žalovanou tvrzené nevěrohodnosti dvou listin týkajících se hmotné odpovědnosti zaměstnankyně uzavřené nejprve na pozici administrativní pracovník a poté lékárník, vysvětlila, že do doby uzavření dodatku k pracovní smlouvě na pracovní pozici lékárník měla zaměstnankyně sjednanou dočasnou hmotnou odpovědnost na pracovní pozici toliko administrativního charakteru, kterou pak s ohledem na změnu pracovní smlouvy nebylo možné použít. Hodnocení žalované, která toliko ze znění dohody o hmotné odpovědnosti ze dne 7. 7. 2020 uzavřela, že žalobkyně umožnila zaměstnankyni vykonávat činnost lékárníka, označila za excesivní.
5. Žalobkyně vytkla žalované porušení zásady *in dubio pro reo*, jelikož v řízení nebylo nepochybně prokázáno, že se skutku žalobkyně dopustila.
6. Závěrem žaloby žalobkyně vznesla námitku nezákonnosti a neústavnosti § 20 disciplinárního řádu s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť tímto je nad rámec zákona stanovena další sankce za spáchání disciplinárního provinění. Touto (další) sankcí je (kromě pokuty) ztráta způsobilosti vykonávat soukromou lékárenskou praxi a funkci vedoucího lékárníka po dobu dvou let, ledaže by bylo rozhodnuto o výjimce (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 As 9/2005-84).
7. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a rozhodl o zproštění žalobkyně ze spáchání disciplinárního deliktu.

8. Na základě vytykácího usnesení soudu ze dne 2. 8. 2022, č. j. 5 Ad 6/2021-46, žalobkyně podáním ze dne 5. 8. 2022 opravila žalobní petit tak, že požadovala, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Vyjádřením ze dne 15. 7. 2022 žalobkyně soudu navrhla, aby ve věci k důkazu provedl čestná prohlášení a výsledky odborného zástupce lékárny Mgr. J S a zaměstnankyně.
10. V písemném podání ze dne 11. 9. 2022 žalobkyně uvědomila soud o tom, že jsou před ním vedena dvě soudní řízení ve skutkově obdobných věcech, a to pod sp. zn. 14 Ad 12/2021 a sp. zn. 11 Ad 11/2021.

III. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a uvedla, že vedoucí lékárník je v lékárně ústřední osobou zodpovídající za dodržování právních a stavovských předpisů všemi lékárníky. Žalovaná byla přesvědčena, že do množiny těchto povinností vedoucích lékáren spadá i povinnost zajistit výkon lékárnické činnosti v lékárně osobami, kteří jsou členy ČLK. Podle ustanovení § 40a zákona č. 95/2004 Sb., o zdravotnických povoláních lékařů, zubního lékaře a farmaceuta ve znění rozhodném (dále jen „zákon o zdravotnických povoláních“) je zakázán výkon činnosti farmaceuta osobám nezapsaným v ČLK. ČLK je primárním orgánem veřejné správy, který kontroluje, zda činnost lékáren probíhá *lege artis*. Tuto kontrolu pak může ČLK efektivně a kvalitně vykonávat pouze u osob, které jsou u ní registrované jako členové.
12. K žalobkyní uvedenému tvrzení v žalobě, že vedoucí lékárník nedisponuje dostatečnými nástroji pro provádění kontroly, žalovaná poukázala na to, že v tomto konkrétním případě zjevně žalobkyně jako vedoucí lékárník měla přístup ke všem dokumentům nezbytným pro provádění kontroly, jak vyplývá z jejího vyjádření k disciplinárnímu obvinění, v němž dopodrobna popisuje a dokládá detailní specifika pracovněprávního poměru zaměstnankyně k provozovateli předmětné lékárny. Dle žalované odpovědnost vedoucího lékárníka za provozování lékáren lze vyvodit z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v bodu [42] rozhodnutí sp. zn. 4 As 57/2020 ze dne 9. 10. 2021 konstatoval následující: *„Za dodržování právních předpisů při běžné činnosti lékárny jsou totiž primárně odpovědní lékárníci a jejich vedoucí, ve vztahu, k němuž je tato skutečnost výslovně zdůrazněna v ust. § 79 odst. 6 zákona o léčivech, které navíc vyžaduje přítomnost vedoucího lékárníka či jím pověřeného farmaceuta v lékárně po dobu jejího provozu.“*
13. K námitce žalobkyně, že v jejím případě nemohlo dojít ve vztahu k vytykánému jednání k zavinění, žalovaná uvedla, že zde lze hovořit přinejmenším o nevědomé nedbalosti žalobkyně, neboť žalobkyně mohla a měla vědět, že zaměstnankyně nebyla v rozhodném období členem ČLK. Mezi povinnosti vedoucího lékárníka patří i povinnost dohlížet na to, zda všechny osoby, které v jím vedené lékárně nakládají s léčivy, jsou členy ČLK.
14. Žalovaná připustila, že přihláška ke členství v ČLK podaná zaměstnankyní, v níž uvádí počátek výkonu práce v předmětné lékárně s pracovním zařazením na pozici lékárník asistent byla primárním důkazem svědčícím v neprospěch žalobkyně. Nesouhlasila s tím, že by ve věci neprovedla důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně. V řízení totiž k důkazu

provedla veškeré žalobkyní doložené listiny, nicméně z nich nevyplývala žalobkyní prokazovaná tvrzení. Žalovaná zároveň odkázala na § 2 odst. 4 disciplinárního řádu ČLK, dle kterého má být disciplinární řízení provedeno co nejrychleji a skončeno zpravidla nejpozději do šesti měsíců. Byla proto přesvědčena, že za situace, kdy žalobkyně více důkazů v řízení nenavrhl a sama se projednání disciplinárního řízení osobně nezúčastnila, bylo postupováno správně, když bylo rozhodnuto na základě předložených listinných důkazů. Skutkový stav tak byl ve věci zjištěn dostatečně.

15. K obraně žalobkyně v žalobě, že pokud by zaměstnankyně vydávala léčiva, musela by mít přístupové údaje k centrálnímu úložišti elektronických receptů, žalovaná vysvětlila, že vydávání léčiv je pouze jednou z pracovních činností v rámci lékárny, pro kterou je nutné mít kvalifikaci lékárníka. Navíc zaměstnankyně mohla vydávat léčiva z uživatelského účtu jiné osoby, která v lékárně pracovala na pozici lékárníka. Jako nevěrohodné pak označila tvrzení žalobkyně, že v pracovní smlouvě obsažená zkratka „LA“ v názvu pracovní pozice zaměstnankyně má znamenat dočasnost její pracovní pozice. Je notorietou mezi lékárníky, že označení „LA“ v pracovněprávních dokumentech, ale i kdekoli jinde, označuje pozici „lékárník asistent“.
16. K žalobním námitkám nezákonnosti, resp. protiústavnosti ustanovení § 20 Disciplinárního řádu ČLK a ust. § 3 odst. 1 písm. c) Licenčního řádu s článkem 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005 č. j. 2 As 9/2005 – 84, a na analogickou úpravu např. v rámci trestního řízení, které dlouhodobě a zřejmě tedy ústavně konformně operuje s tzv. odklony jakými je např. podmíněčné zastavení trestního stíhání či dohodu o vině a trestu.

IV. Podstatný obsah správního spisu

17. Z evidence ČLK bylo zjištěno, že žádost zaměstnankyně o přijetí za člena ČLK byla podána dne 30. 6. 2020 (datována 17. 6. 2020), přičemž v žádosti je uvedeno, že její pracovní poměr s pracovním zařazením „lékárník asistent“ v předmětné lékárně vznikl dne 1. 6. 2020. Z členské evidence ČLK bylo zjištěno, že zaměstnankyně se stala členem ČLK dne 7. 7. 2020.
18. Dne 9. 2. 2021 pod č. j. 861/ČR/2021, bylo žalobkyni ve věci vydáno disciplinární obvinění.
19. V písemném vyjádření žalobkyně k disciplinárnímu obvinění, žalobkyně mimo jiné uvedla, že zaměstnankyně při vyplňování online přihlášky do ČLK omylem vyplnila datum vzniklého pracovního poměru lékárníka asistenta k datu 1. 6. 2020, přičemž pracovní poměr s tímto pracovním zařazením jí vznikl až k datu 7. 7. 2020. Připustila, že zaměstnankyně do zaměstnání v lékárně nastoupila dne 1. 6. 2020, ale na pozici administrativního pracovníka, čemuž odpovídá pracovní smlouva ze dne 15. 4. 2020. Zaměstnankyně po dobu od nástupu do zaměstnání do (změny) nástupu na pracovní pozici lékárník asistent byla posílána na kurzy pro nové zaměstnance, seznamovala se s provozem lékárny, interními směrnici a postupy a učila se administrativním výkonům v lékárně (odvádění tržby, fakturace, návštěva banky, pošt a další pomocné práce). Činnosti vykonávala vždy pod dozorem zkušeného lékárníka, který by jí

nedovolil manipulovat s léky a léčivy, obzvláště je expedovat. Poté si zaměstnankyně podala žádost o členství do ČLK, která byla zpracována dne 7. 7. 2020, na což navazovalo vypracování dodatku k její pracovní smlouvě.

20. Do správního spisu žalobkyně doložila pracovní smlouvu ze dne 15. 4. 2020, z níž vyplynulo, že sjednaným druhem práce zaměstnankyně byl „*administrativní pracovník – LA*“, dnem nástupu do práce 1. 6. 2020. Spolu s pracovní smlouvou předložila dokument nazvaný „*Informace o právech a povinnostech vyplývajících z pracovního poměru*“ datovaný taktéž dne 15. 4. 2020, upřesňující místo výkonu práce, dovolenou, pracovní dobu či obsahující informaci, kde najde zaměstnanec vnitřní předpisy zaměstnavatele, a že tento dokument nabývá účinnosti dne 1. 6. 2020. Dne 15. 4. 2020 je datována i „*Dohoda o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování*“ uzavřená mezi zaměstnavatelem a zaměstnankyní, kde je opět její pracovní pozice v bodu I. 1. označena jako „*Administrativní pracovník – LA*“. Tentýž bod také obsahuje prohlášení o tom, že „*zaměstnanec potvrzuje, že je řádně seznámen s prací, kterou má vykonávat, a s právními předpisy vztahujícími se k této práci*“. Z předloženého dokumentu „*Dodatek k pracovní smlouvě*“ ze dne 7. 7. 2020 vyplývá, že pozice zaměstnankyně se mění z pracovní pozice „*administrativní pracovník – LA*“ na pozici „*lékárník/lékárnice asistent/ka*“. Spolu s tímto dokumentem byla rovněž předložena „*Dohoda o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování*“ uzavřená dne 7. 7. 2020 vztahující se k nové pracovní pozici „*lékárník/lékárnice asistent/ka*“.
21. Žalovaná vydala dne 23. 3. 2021 žalobou napadené rozhodnutí, jehož výrok soud ocitoval v bodě 1 tohoto rozsudku, v odůvodnění žalovaná zrekapitulovala, z jakých podkladů při rozhodování vycházela, zejména zdůraznila obsah přihlášky zaměstnankyně do ČLK, která byla datována dne 17. 6. 2020, z níž vyplynulo, že zaměstnankyni vznikl pracovní poměr v lékárně již ke dni 1. 6. 2020, a to v pozici lékárník asistent. Pracovní pozice zaměstnankyně byla v pracovní smlouvě označena jako „*Administrativní pracovník-LA*“; zkratkou „*LA*“ se přitom ve farmacii obvykle označuje pozice „*lékárník-asistent*“; byť měla být pracovní náplň žalobkyně obsahem dodané pracovní smlouvy, nebyla tato část do spisu doložena. S ohledem na shora uvedené žalovaná posoudila tvrzení žalobkyně, že zaměstnankyně v přihlášce do ČLK omylem vyplnila nesprávné datum vzniku pracovního poměru v pozici asistent lékárník jako nelogické, zejména když dodatek k pracovní smlouvě (s tvrzeným novým pracovním zařazením lékárník asistent) měl vzniknout až ke dni 7. 7. 2020, tj. až poté, kdy byla zaměstnankyní podána přihláška na ČLK. Poukázala i na čl. I odst. 1 Dohody o společné odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených k vyúčtování ze dne 7. 7. 2020, kde je uvedeno, že zaměstnankyně pracuje na pozici lékárník asistent dle pracovní smlouvy ze dne 15. 4. 2020 (bez poznámky o dodatku k pracovní smlouvě). Žalovaná pak uzavřela, že se žalobkyně dopustila porušení § 3 odst. 3 zákona o ČLK, když připustila výkon povolání v lékárně absolventem vysokoškolského studia v oboru farmacie, který nebyl členem ČLK. Sankce jí byla uložena jak s přihlédnutím k polehčující okolnosti, že dosud nebyla disciplinárně trestána, tak s přihlédnutím k přitěžující okolnosti, že porušení vytýkané povinnosti trvalo delší dobu po více než jeden měsíc, když žalobkyně byla povinna si splnění této povinnosti (být členem ČLK) zaměstnankyní ověřit již při jejím nástupu do pracovního poměru.

V. Podmínky řízení

22. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro to, aby žalobu věcně projednal. Podle § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li to zvláštní zákon. Žalobou napadené rozhodnutí, které vydala Čestná rada lékárnické komory podle § 18 odst. 1, 3 zákona o komorách je rozhodnutí, které bylo vydáno v prvním a posledním stupni. Otázka opravných prostředků proti rozhodnutí Čestné rady je upravena v ustanovení § 18 odst. 4 a 5 zákona o komorách, podle něhož lze proti rozhodnutí Čestné rady komory o uložení disciplinárního opatření podat opravný prostředek, o kterém rozhoduje soud. Je tedy zřejmé, že v rámci řízení před správními orgány řádný opravný prostředek není přípustný. Žaloba proti napadenému (prvostupňovému) rozhodnutí je tedy přípustná dle § 18 odst. 5 zákona o komorách a podle § 129 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ji lze podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí. Žaloba má ze zákona odkladný účinek. V dané věci bylo žalobkyni napadené rozhodnutí doručeno dne 14. 6. 2021 dle poštovní doručenky založené ve správním spise, jde tak o žalobu včasnou, neboť žaloba byla k soudu podána dne 14. 7. 2021.

23. Městský soud v Praze dovodil, že podmínky řízení byly v dané věci splněny.

VI. Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před žalovaným správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (dle § 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

25. Předně soud konstatuje, že zdejší soud se již zabýval skutkově i právně obdobnými kauzami, tj. přezkoumával disciplinární delikty spáchané vedoucím lékárníkem a odborným zástupcem lékárny, kteří byli shledáni vinnými za to, že v lékárně připustili výkon povolání lékárníka osobou, která byt měla příslušné vysokoškolské vzdělání, nebyla zapsána za člena ČLK. V těchto kauzách byly dne 8. 9. 2022, č. j. 11 Ad 11/2021–87, a dne 11. 1. 2022, č. j. 14 Ad 12/2021 – 56, vydány rozsudky. S právními závěry zaujatými senáty 11 A a 14 A v uvedených rozhodnutích se senát 5 A zcela ztotožnil, a proto z nich bude i v nyní posuzované věci vycházet. Přičemž ve věci vedené pod sp. zn. 14 Ad 12/2021 se senát 14 A věnoval skutkově shodné věci, když za *stejně* disciplinární pochybení po *stejně* rozhodné období byla shledána vinnou odborná zástupkyně *stejně* lékárny a vytýkané jednání se taktéž týkalo *stejně* osoby zaměstnankyně.

26. První žalobní námitkou žalobkyně nesouhlasila s právním posouzením věci, jelikož byla přesvědčena, že jí nelze klást za vinu, že z pozice vedoucího lékárníka nezajistila, aby zaměstnankyně lékárny při výkonu práce lékárníka, byt absolventka vysokoškolského studia v oboru farmacie, byla členem ČLK podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o komorách.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

27. Podle § 3 odst. 3 zákona o komorách „*Absolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie, který vykonává své povolání v zařízení poskytujícím lékařskou péči na území České republiky, musí být členem České lékařnické komory.*“
28. Podle § 79 odst. 5 zákona o léčivech „*Odborným předpokladem pro zacházení s léčivy, je-li prováděno v lékárnách, je způsobilost k výkonu zdravotnického povolání farmaceuta nebo farmaceutického asistenta podle zvláštních právních předpisů.*“
29. Podle § 79 odst. 6 věta první zákona o léčivech „*Poskytovatel lékařských zdravotních služeb musí mít pro každou lékárnu ustanovenou nejméně 1 osobu se specializovanou způsobilostí farmaceuta (dále jen „vedoucí lékárník“)* odpovědnou za to, že zacházení s léčivy v lékárně odpovídá tomuto zákonu.“
30. Ze shora citovaných zákonných ustanovení jednoznačně vyplývá, že vedoucí lékárník nese odpovědnost za to, že při zacházení s léčivy v lékárně budou dodrženy veškeré zákonem stanovené předpisy. Mezi tyto zákonem stanovené povinnosti vedoucího lékárníka přitom náleží i povinnost zajistit, aby s léčivy nakládala pouze osoba disponující jednak příslušným vzděláním opravňujícím ji k výkonu povolání farmaceuta či farmaceutického asistenta, a rovněž tak členstvím v ČLK. Pokud žalobkyně namítala, že členství v ČLK nespadá pod odbornou způsobilost zaměstnankyně, z čehož dovozovala, že k výkonu činnosti lékárníka není zapotřebí členství v ČLK, soud žalobkyni přitakává v tom, že členství v ČLK jistě není součástí odborného vzdělání farmaceuta. Avšak pokud by absolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie v lékárně nakládal s léčivy, pak od něj zákon vyžaduje současné splnění další povinnosti, a to členství v ČLK. Žalovaná tak dle názoru soudu nepochybila, pokud po žalobkyni vyžadovala, aby z pozice vedoucí lékárníka zajistila nakládání s léčivy zaměstnankyní, která je nejen k tomu odborně způsobilá, nýbrž je i členem ČLK. Žalobkyně na svou obranu namítala, že neměla reálnou možnost zjistit, zdali zaměstnankyně je či není členem ČLK. K tomuto soud uvádí, že ani ve správním a ani v soudním řízení žalobkyně netvrdila podstatnou skutečnost, a to že by se o zjištění této skutečnosti vůbec pokusila. Navíc za situace, kdy žalobkyně neměla problém zjistit, zda zaměstnankyně vykazuje potřebné odborné vzdělání, soud nespatřuje důvod ze strany žalobkyně nepožadovat po zaměstnankyni či svém nadřízeném, příp. zaměstnavateli taktéž informaci (potvrzení) o tom, zdali je tato rovněž členem ČLK.
31. Žalobkyně taktéž tvrdila, že na její straně v případě vytýkaného disciplinárního deliktu absentuje prvek zavinění (úmysl). Soud konstatuje, že zákon o komorách neupravuje druh zaviněného jednání, proto je nutno postupovat analogicky podle zákona o přestupcích, který jednání rozlišuje na jednání nedbalostní a úmyslné. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (zákon o přestupcích), ve znění pozdějších předpisů, platí, že „*k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*“ Tedy, aby bylo přestupkové jednání v dané věci zaviněné, nemusí se jednat ze strany žalobkyně o úmyslné jednání; žalobkyně totiž ani nemusí vědět, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým

osobním poměrům vědět měla a mohla, tzv. nedbalost nevědomá (dle § 15 odst. 3 zákona o přestupcích).

32. První žalobní námitku tak má soud za nedůvodnou.
33. Jako zásadní žalobní námitka byla žalobkyní vznesena námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení zásady *in dubio pro reo*.
34. Podle § 2 odst. 2 písm. f) zákona o komorách „Komory jsou oprávněny uplatňovat disciplinární pravomoc v rozsahu stanoveném tímto zákonem“. Podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách „Každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony“.
35. Podle § 9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách „Každý člen komory má povinnost dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory“.
36. Podle § 7 odst. 1 písm. a) Organizačního řádu ČLK „Každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony“.
37. Podle bodu 12) Etického kodexu ČLK „Povinností lékárníka je znát a dodržovat předpisy pro výkon tohoto povolání včetně vnitřních stanoviských předpisů Komory“.
38. Podle § 1 odst. 2 Disciplinárního řádu ČLK „Veškerá porušení povinností člena České lékárnické komory (dále jen komora), stanovených zákonem č. 220/1991 Sb., právními předpisy upravujícími podmínky pro výkon lékárnického povolání a příslušnými předpisy komory, včetně chování poškozujícího dobrou pověst a vážnost lékárnického stavu, jsou považována za disciplinární delikty, pro které se vede disciplinární řízení podle tohoto řádu“.
39. Judikatura správních soudů se ustálila v názoru, že profesní komory – a mezi nimi i Česká lékárnická komora – jsou právními osobami, jimž zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob, a jsou tedy správními orgány ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1 As 21/2004 - 38). Delikty členů profesních komor jsou specifickou skupinou veřejných disciplinárních deliktů. Vůči speciálním ustanovením o řízení v těchto věcech se až na výjimky subsidiárně uplatní správní řád. Podrobnosti o disciplinárním řízení stanoví typicky statutární předpisy komor (např. kárné řády – viz rozsudek ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013 - 29, publikovaný pod č. 3120/2014 ve Sbírce NSS). Disciplinární odpovědnost spočívá především v odpovědnosti za porušení zvláštních služebních či členských povinností v organizačním režimu ovládaném pravidly správně právního charakteru. Subjektem, který tuto odpovědnost uplatňuje, je příslušný disciplinární orgán. Na ukládání správně právních sankcí se vztahují základní trestněprávní zásady a pravidla (rozsudek ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 As 39/2019 - 36, bod 28).
40. Tudíž jakkoli nelze na tento typ řízení bez dalšího aplikovat všechny záruky trestního procesu ve smyslu článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zjevné, že i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresátu veřejné moci uložena povinnost (viz též rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011 - 124, a ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS; podle posledně uvedeného rozsudku mj. je „na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výslechem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces.“).

41. I na nyní posuzovanou věc se tak přiměřeně uplatní závěry rozšířeného senátu pro věci správního trestání vyjádřené v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS. Dle nich důkazy neuplatněné ve správním řízení v těchto typech věcí nejsou bez dalšího nepřijatelné. Soud je povinen zkoumat, zda žalovaná - bez ohledu na způsob obhajoby žalobkyně ve správním řízení - dostala své povinnosti zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). Pokud soud zjistí, že žalovaná takto nepostupovala, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost žalované soudem, uloží krajský soud tuto povinnost žalované (srov. přiměřeně závěry shora zmíněného usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Nad rámec důkazů žalobkyní předložených v disciplinárním řízení žalobkyně v soudním řízení (nově) navrhla provést důkaz čestnými prohlášeními odborného zástupce lékárny Mgr. J S, zaměstnankyně Mgr. Z K a taktéž navrhla provedení jejich svědeckých výslechů za účelem prokázání tvrzení, že zaměstnankyně v lékárně vykonávala po dobu rozhodnou toliko (neodbornou) administrativní činnost a nikoli (odbornou) činnost lékařnického asistenta; dále navrhla soudu, aby si k prokázání shodného tvrzení vyžádal od SUKL výpis z Centrálního úložiště elektronických receptů.
42. Soud shrnuje, že žalovaná je i v případě disciplinárních řízení povinna respektovat pravidla vyplývající ze zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu a volného hodnocení důkazů dle § 50 odst. 4 správního řádu, přičemž je v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu povinna zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu je povinna zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch disciplinárně obviněného.
43. Soud připomíná, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 správního řádu, správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu je i v tomto

specifickém typu správního řízení zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý disciplinární delikt spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude disciplinárně obviněný uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti.

44. V dané věci žalovaná kladla žalobkyni za vinu, že připustila výkon povolání lékárníka osobou, která sice byla absolventem vysoké školy oboru farmacie, avšak v době rozhodné nebyla členem ČLK, což je v rozporu s požadavkem § 3 odst. 3 zákona o komorách. Mezi účastníky přitom nebylo sporným, že zaměstnankyně po dobu rozhodnou v lékárně pracovala, příslušným odborným vzděláním disponovala, nebyla však ještě členem ČLK. Naopak sporným v dané věci bylo, jakou práci (zda neodbornou - administrativní či odbornou - lékárnického asistenta) zaměstnankyně po dobu rozhodnou vykonávala. Žalovaná tak byla povinna v řízení bez důvodných pochybností prokázat, že zaměstnankyně skutečně (fakticky) po dobu rozhodnou vykonávala v lékárně povolání lékárníka, jelikož tento druh (odborné) práce je ze zákona spjat s povinností dotčené osoby být členem ČLK.
45. Žalovaná skutkový stav, na jehož základě rozhodla, založila zejména na zjištěních z přihlášky zaměstnankyně do ČLK. Z přihlášky totiž dovodila, že zaměstnankyně vykonávala povolání lékárníka v lékárně přinejmenším ode dne 1. 6. 2020 do dne 6. 7. 2020, aniž by byla členem ČLK. Z této přihlášky však nevyplývá, na jaké pracovní pozici či jakou konkrétní pracovní činnost zaměstnankyně v lékárně ode dne 1. 6. 2020 vykonávala. Tedy, jinými slovy nelze z přihlášky jednoznačně seznat, že zaměstnankyně vykonávala takové činnosti, které lze podřadit pod pojem „výkon povolání lékárníka“. Za situace, kdy žalobkyně ve vyjádření před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí tvrdila, že zaměstnankyně po dobu rozhodnou vykonávala administrativní činnost (školení, seznamování se s chodem lékárny atp.) a výslovně odmítla, že by vykonávala činnost lékárníka, měla sama žalovaná z úřední povinnosti provést v tomto směru náležité dokazování, přinejmenším výsledkem zaměstnankyně, což neučinila.
46. Je pravdou, že žalovaná odůvodnění svého rozhodnutí opřela taktéž o pracovní smlouvu zaměstnankyně, ve které je pracovní pozice zaměstnankyně nazvána jako „Administrativní pracovník – LA“. Smlouva však blíže nespecifikuje konkrétní pracovní náplň zaměstnankyně, přičemž v ní uvedený popis pracovní pozice zaměstnankyně svědčí spíše ve prospěch tvrzení žalobkyně, že zaměstnankyně zde vykonávala činnost administrativního pracovníka. Pozice administrativního pracovníka je totiž ve smlouvě označena zcela jasným a určitým způsobem. Naopak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná kladla důraz na pouhou (navíc sporovanou) zkratku „LA“, kterou vysvětlila tak, že se jedná o obecně užívaný pojem ve farmacii pro označení pozice lékárník asistent. Soudu se však žalovanou zaujatý výklad pracovní činnosti zaměstnankyně nejeví jako dostatečně přesvědčivý argument. Soud opakuje, že pro určení, zda určitá osoba vykonává povolání lékárníka ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o komorách, není stěžejní (formální) označení pracovní pozice v pracovní smlouvě, nýbrž obsah skutečně vykonávané práce. S ohledem na dodržení zásady *in dubio pro reo* tudíž bylo nezbytné, aby žalovaná dalšími důkazy prokázala, že zaměstnankyně skutečně

v lékárně po rozhodnou dobu vykonávala činnost lékárníka, tj. nakládala s léčivý. Uvedené však žalovaná v průběhu řízení nikterak nezjišťovala, přestože žalobkyně ve svém vyjádření jednoznačně uvedla, že zaměstnankyně v rozhodném období vykonávala pouze administrativní činnost, kterou blíže popsala.

47. V tomto směru musí soud odmítnout tvrzení žalované obsažené v napadeném rozhodnutí, že žalobkyně (jako disciplinárně obviněná) nedoložila náplň práce „*Administrativní pracovník – LA*“. Žalobkyně jako disciplinárně obviněná nemusela v řízení prokazovat svou nevinu, naopak bylo povinností žalované vinu žalobkyně prokázat, a to včetně vytýkaného jednání učiněného zaměstnankyní. Takto i disciplinární řád žalované v § 2 odst. 4 výslovně stanovuje, že disciplinární orgán musí sám vyhledávat a provádět důkazy ve prospěch i neprospěch disciplinárně obviněné „*nevycházejíce návrhu stran*“. Byl to tedy disciplinární orgán žalované, jenž měl vyhledat a provést důkazy, kterými by rozptýlil pochybnosti o pracovní činnosti zaměstnankyně v době rozhodné.
48. K tomu soud doplňuje, že je srozuměn s tím, že stav věci nemusí být zjištěn přesně a úplně, což je v praxi stejně často nemožné. Zásadní však je, aby byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zásada materiální pravdy je přitom klíčová především pro oblast správního trestání, do které spadá i disciplinární trestání; i v tomto typu řízení je třeba zajistit přinejmenším naplnění klíčových pravidel dokazování v řízení vedeném orgánem veřejné moci, v němž má být adresátu veřejné moci uložena povinnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011–124). Jak přitom uvedla judikatura, v rámci těchto řízení zahajovaných z úřední povinnosti (*ex officio*) je třeba klást zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a jejich rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, jakož i zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010–132). Obviněný přitom není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68, 3014/2014 Sb. NSS). Bylo tedy pouze a jen povinností žalované zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což však s ohledem na výše uvedené žalovaná učinila nedostatečně. Za takové situace považuje soud závěr žalované, že zaměstnankyně v době rozhodné v lékárně „*vykonávala povolání lékárníka*“ za předčasný, neboť nemá oporu ve správním spise. Tuto námitku žalobkyně soud vyhodnotil jako zcela důvodnou. Soud přitom v dané věci dospěl ke zcela stejným závěrům jako senát 14 A v řízení pod sp. zn. 14 Ad 12/2021.
49. Soud posuzoval i žalobní námitku nezákonnosti a neústavnosti § 20 disciplinárního řádu s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
50. Podle § 20 věty třetí disciplinárního řádu žalované „*pokud disciplinárně obviněný porušení povinnosti lituje, projevuje účinnou snahu po nápravě a vzhledem k povaze spáchaného disciplinárního provinění a k dosavadní praxi disciplinárně obviněného jako lékárníka lze důvodně očekávat, že výkonem uloženého disciplinárního opatření bude dosaženo nápravy disciplinárně odsouzeného, a bude možné jej nadále považovat za bezúhonného ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) Licenčního řádu České lékařnické komory, Čestná rada může v rozhodnutí*

ukládajícím disciplinární opatření pokutu za závažné porušení povinnosti vyslovit, že včasným uhrazením pokuty bude disciplinárně odsouzený považován za bezúhonného.“

51. Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o komorách je žalovaná oprávněna „*stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vedoucích lékařů a primářů u poskytovatelů zdravotních služeb.*“
52. Senát 14 A ve svém rozsudku pod sp. zn. 14 Ad 12/2021 uvedl, že ve vztahu ke komoře advokátů judikatura konstatovala, že bezúhonnost fyzické osoby, která by měla zastávat určitou funkci nebo vykonávat určitou kvalifikovanou činnost, při níž má být respektován veřejný zájem, charakterizuje – v obecném smyslu – její dosavadní život z hlediska mravně etického; nejde jen o to, zda tato osoba nebyla v minulosti odsouzena pro trestný čin. Na předpoklad bezúhonnosti zásadně pohlíženo v širším slova smyslu, nejen jako na bezúhonnost trestní, nýbrž i na bezúhonnost občanskou a morální, která souvisí s důstojností, autoritou a obecnou slušností (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017).
53. Soud rovněž odkazuje na výklad pojmu bezúhonnosti zakotveného v § 13 odst. 1 zákona o zdravotních službách ve vztahu k odbornému zástupci lékárny zaujatému senáty 11 a 14 zdejšího soudu, které v rozsudcích ze dne 11. 1. 2022, č. j. 14 Ad 12/2021 – 56, a ze dne 3. 7. 2015, č. j. 11 Ad 12/2013–26, konstatovaly, že pokud platí, že zájem na ochraně zdraví a obyvatel je chráněn Českou lékárnickou komorou jako garantem odbornosti, charakterových a morálních vlastností osob odpovědných za kvalitu činnosti lékárny, tj. i jejího odpovědného zástupce, musí být také u odborných zástupců požadavek na jejich bezúhonnost vnímán širěji. Oba senáty zdejšího soudu dospěly k názoru, že termínem bezúhonnost je třeba rozumět nejen bezúhonnost v rovině trestně-právní, nýbrž také v rovině disciplinární. Soud si je vědom odlišného postavení, pracovní náplně i odpovědnosti vedoucí lékárny (dle § 79 zákona o léčivech) než odborného zástupce, nicméně shodně se senáty 11 A a 14 A zdejšího soudu konstatuje, že rozhodl-li se zákonodárce pro vytvoření profesních komor jako veřejné samosprávné profesní korporace, je na místě, aby komory měly pravomoc dohlížet na odbornost a disciplínu svých členů. A za tím účelem, aby vydávaly mimo jiné řád, který zpřesňuje postup při vydávání osvědčení. A uvedené se dotýká též pojetí bezúhonnosti členů České lékárnické komory. Pokud tedy § 2 odst. 2 písm. c) zákona o komorách stanoví, že komory jsou oprávněny stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců a rovněž tak k výkonu funkce vedoucí lékárny podle zvláštního předpisu, může být takovou podmínkou také disciplinární bezúhonnost. Pouze disciplinárně bezúhonní členové komory mohou dle soudu dbát naplnění cílů, pro které byly profesní komory vytvořeny. Ostatně z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 9/2005 vyplývá, že členové profesních komor jsou vázáni nejen zákonem, ale také organizačním řádem a jinými řády, které jsou vydávány na základě organizačního řádu s tím, že profesní komory přitom mohou v jednotlivých řádech upřesňovat podmínky týkající se odbornosti jejich jednotlivých členů.
54. Soud tak žalobní námitku rozporu § 20 disciplinárního řádu s čl. 26 Listiny základních práv a svobod shodně se senáty 14 A a 11 A zdejšího soudu neshledal důvodnou.

V. Závěr

55. Soud uzavírá, že ve věci shledal důvodnou zásadní žalobní námitku žalobkyně spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, a proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu, který spočívá v tom, že v případě shledání viny žalobkyně z disciplinárního deliktu musí žalovaná její vinu dostatečně prokázat, a to především v tom smyslu, že prokáže, že zaměstnankyně v rozhodném období fakticky vykonávala povolání lékárníka (tj. nakládala s léčivy). Jelikož soud shledal nezbytnost postupu podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, rozhodl v dané věci bez jednání.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., tedy přiznal ji účastníkovi, který měl ve věci úspěch. Náklady řízení se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč za úkon, dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů za tyto dva úkony po 300 Kč za úkon podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky; tj. 6 800 Kč. Odměna se dále zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za dvě písemná podání ze dne 15. 7. 2022 a ze dne 11. 9. 2022, neboť v prvním z nich žalobkyně jen upřesnila důkazní návrhy učiněné již v žalobě a v druhém podání odkázala na dvě soudní řízení vedená ve skutkově obdobných věcech před zdejším soudem, tudíž v nich nebyly uvedeny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalovaná je tak povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů částku ve výši 11 228 Kč, k rukám její právní zástupkyně.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha 09.06.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu